

edition metáfrasi

**Katerina
Agyioti**

Εγώ δεν είμαι πια αυτή που γράφει τα ποιήματά μου. Πεθαίνεις και τα μαλλιά σου μεγαλώνουν.

/

Ελπίζω κι ο θεός από κεκτημένη ταχύτητα να μας βάλει στον παράδεισο.

Ich bin nicht mehr die, die meine Gedichte schreibt. Du bist tot, und deine Haare wachsen weiter.

/

Ich hoffe, Gott lässt uns aus Gewohnheit ins Paradies.

Άραγε τρελαίνεται κανείς πρωτίστως στη μητρική του γλώσσα; Μπορεί κάποια από τις ομιλούμενες γλώσσες του να μείνει άθιχτη;

/

Αν συνέβαινε να τρελαθείς στο εξωτερικό, στο ψυχιατρείο ποιας γλώσσας θα ήθελες να σε κλείσουν; Θα γύριζες για να μπεις σε τρελάδικο της πατρίδας;

/

Εκεί που είναι πλουσιότερες οι μεταφορές, εκεί τρελαίνεσαι καλύτερα.

Wird einer zuerst in seiner Muttersprache verrückt? Kann eine der von ihm gesprochenen Sprachen dabei gesund bleiben?

/

Wenn es passieren sollte, dass du im Ausland verrückt wirst, in die Psychiatrie welcher Sprache würdest du wollen, dass man dich sperrt? Würdest zurückkehren, um in die Klappsmühle der Heimat zu kommen?

/

Wo die Metaphern am reichsten sind, da lässt es sich am besten verrückt werden.

Δε με νοιάζει αν καβάλησες το σύννεφο

Κι αν μέτρησες με τις φωνητικές σου χορδές τους εφτά ουρανούς.

Καμιά λύση, βρήκες;

(Η καθημερινή γλώσσα δεν είναι ερασιτέχνης- αν θες να τη σνομπάρεις, πρέπει να μπορείς να φτιάξεις έναν τουλάχιστον ισάξιο επαγγελματία.)

Es interessiert mich nicht, ob du die Wolke bestiegen,

und ob du die sieben Himmel vermessen hast mit deinen Stimmbändern.

Aber hast du eine Lösung gefunden?

(Die Alltagssprache ist keine Dilettantin — wenn du vorhast, sie von oben herab zu behandeln, dann solltest du einen mindestens gleichwertigen Profi in Bereitschaft haben.)

Μοιράζομαι τον πόνο που θα ένιωθα αν ήμουν άξιά του. Αν ήμουν άξια του πόνου που παίζεται σ'όλα αυτά τα ποιήματα,

δε θα μπορούσα να τα γράψω.

Σκεφτείτε το: Γενιές και γενιές ψευτών

(τραγουδοποιοί, εικαστικοί, απλοί αισθηματίες)

έχουν αντιπροσωπεύσει επακριβώς την ανίκανη καρδιά μας.

Ich teile den Schmerz, den ich spürte, wenn ich seiner würdig wäre. Wenn ich des Schmerzes würdig wäre, der in all diesen Gedichten spielt,

dann könnte ich sie nicht schreiben.

Überlegt doch: Generationen um Generationen von Lügnern

(Liedermacher, Maler, lauter Sensibelchen)

haben in allen Einzelheiten unser unfähiges Herz repräsentiert.

Θα ήθελα να είμαι ο ταμίας του Θεού. Όχι πια
ο ερμηνευτής των γραφών. Θα είχα πέντε ταμειακές μηχανές. Η μπλε φάλαινα θα με νανούριζε. Το
βόρειο σέλας.

Στις τσέπες των ανθρώπων
κουδουνίζουν ψιλά: Κέρματα -
ολόκληρες ζωές ενωμένες με βάση αυτό που περισσεύει.

Ασχολούμαι με το διακύβευμα. Τον τυφλό όγκο. Έπειτα
από τη ζωή σου, θα πληρώσεις σε μένα. Ή θα σε πληρώσω.

Θα έχω πέντε
ταμειακές μηχανές. Στα μάτια σου ή στη βάση
του λαιμού μου
θα ακινητεί μια σκοτεινή θάλασσα, η στάθμη της δικαιοσύνης.

Δεν εξαπολύουμε, παρατηρούμε, διαβάζουμε τον κατάλογο.
Κάνουμε το λογαριασμό αντιστοιχώντας τους αριθμούς με το πραγματικό τους αντίκρυσμα. Τα
πικρά δάκρυα των ερμηνευτών
γεμίζουν μακριά
το άγιο δισκοπότηρο.

Ich wünschte, ich wäre Gottes Kassierer. Nicht mehr
der Interpret seiner Schriften. Ich hätte vier Registrierkassen. Der blaue Wal würde mich in den Schlaf
wiegen. Das Nordlicht.

In den Taschen der Menschen
klimpert Kleingeld: Münzen —
ganze Leben, vereint, ausgehend von dem, was übrig bleibt.
Ich beschäftige mich mit dem Risiko. Dem blinden Umfang. Dann
wirst du mich bezahlen von deinem Leben. Oder ich werde dich bezahlen.

Ich werde
fünf Registrierkassen haben. In deinen Augen oder am Ansatz
meines Halses
wird unbewegt das dunkle Meer liegen, Wasserspiegel der Gerechtigkeit.
Wir unternehmen nichts, wir beobachten nicht, wir lesen den Katalog nicht.
Wir machen die Rechnung und stellen die Zahlen ihrer realen Deckung gegenüber.

Die bitteren Tränen der Interpreten

füllen in der Ferne

den heiligen Kelch.

Άλλαξα το ονοματεπώνυμό μου, στο ληξιαρχείο. Σ' έναν
άνθρωπο-ληξιαρχείο.

Ξαφνικά

λαμβάνω προσκλήσεις από απίθανους συλλόγους
κι εξαφανίστηκε το τραύλισμά μου
στις δημόσιες ομιλίες.

Με ελκύουν άλλοι συνδυασμοί -
όπως ένα ερωτικό ταξίδι στην Ισλανδία.
Αλλά το πιο εκπληκτικό είναι πως
άλλαξε η έκταση της φωνής μου
και το τραγούδι μου φτάνει τώρα
στις ράθυμες τάξεις τ' ουρανού.

Ich war beim Standesamt und habe Vor- und Zunamen ändern lassen. Bei
einem Standesbeamten-Menschen.

Plötzlich
erhalte ich Einladungen von unglaublichen Vereinen,
und mein Stottern ist verschwunden,
wenn ich in der Öffentlichkeit rede.

Andere Kombinationen ziehen mich an —
wie eine Liebesreise nach Island.

Aber das Erstaunlichste ist:
Die Reichweite meiner Stimme hat sich geändert
und mein Lied reicht jetzt bis
zu den trägen Rängen des Himmels.

Ρωτάτε γιατί κλαίω. Δεν ξέρω, αφήστε με.

Το σώμα μου βγάζει το λογικό του συμπέρασμα.

Ihr fragt, warum ich weine. Ich weiß es nicht, lasst mich in Ruhe.

Mein Körper zieht den logischen Schluss.

Η απάντηση στο γιατί κλαις

είναι ανθρωπομορφισμός. Μείνετε σιωπηλοί σαν το σύμπαν.

Die Antwort auf "Warum weinst du?"
ist Vermenschlichung. Bleibt still wie das All!

Αλλά το έσω τέρας που ενεργεί εναντίον μου, δήθεν για να προφυλάξει
τη συνοχή μου,
ποιος θα το ξεκάνει;
Εγώ βλέπω πια καθαρά
πως με τα χρόνια ταυτιζόμαστε με τους γλοιώδεις μας φύλακες.
Ποιος όστρακο ο ίδιος του εαυτού του μ' αγαπά;
Ποιος μ' αγαπάει με σίδερα στα δόντια;
Ποιος μ' αγαπά με μόνη μέριμνα
τη φροντίδα ενός γιαπωνέζικου κήπου;
Αυτή είν' η ελπίδα που όλους μας απόμεινε

Aber das innere Monster, das gegen mich arbeitet, angeblich um
meine Integrität zu bewahren,
wer wird es erledigen?
Ich sehe nun klar,
dass wir mit den Jahren eins werden mit unseren klebrigen Hütern.
Wer, als die Schale seines eigenen Ichs, liebt mich?
Wer liebt mich mit Eisen zwischen den Zähnen?
Wer, dessen einzige Sorge die Pflege
eines japanischen Gartens ist, liebt mich?
Das ist die Hoffnung, die uns allen bleibt.

Η στιγμή που γελάς με το φίλο

Η στιγμή που γελάς με το φίλο

Ένα άσπρο πουλί φεύγει απ' την καρδιά σου.

/

Δυο μικρά αγόρια, οι καλύτεροι φίλοι

Δυο μικρά αγόρια, οι καλύτεροι φίλοι

Ο εκφωνητής των ειδήσεων είναι φανταστικό πρόσωπο, στην πραγματικότητα υπάρχει ο αστροναύτης της ευτυχίας.

/

Ανυπομονώ να σε δω και να μιλήσουμε, φίλε

Ανυπομονώ να σε δω και να μιλήσουμε, φίλε

Ανακατεύω την τράπουλα της ζωής για το τρικ

που θα σκαρώσουμε οι δυο μας, εγώ κι εσύ.

Der Moment, in dem du lachst mit deinem Freund

Der Moment, in dem du lachst mit deinem Freund

Ein weißer Vogel fliegt auf aus deinem Herzen.

/

Zwei kleine Jungs, beste Freunde

Zwei kleine Jungs, beste Freunde

Der Nachrichtensprecher ist eine imaginäre Gestalt, in Wirklichkeit gibt es nur den Astronauten des Glücks.

/

Ich kann es kaum erwarten, dich zu sehen und dass wir sprechen, mein Freund

Ich kann es kaum erwarten, dich zu sehen und dass wir sprechen, mein Freund

Ich mische die Karten des Lebens für den Trick,

den wir zwei erfinden werden, du und ich.

Διορθώσεις πόνων

Έχεις σκεφτεί ποτέ ότι μπορεί να μη πονάς σωστά;
Εκείνο το μουγκό υπόλειμμα
Μια στροφή έρημη στα σωθικά
Ότι δεν έχει η νύφη που οδύρεται ταίρι στον οδυρμό
πρέπει να σε υποψιάζουν.
(Κι επίσης: “Νύφη”; Πολύ δραματικό!)

Μάθε να πονάς σωστά
και, κυρίως,
δίκαια. Για τους κατάλληλους λόγους.
Είπε ο ποιητής.
Κι επειδή ήμασταν απελπισμένοι,
τον ακολουθήσαμε

Schmerzberichtigungen

Hast du schon einmal überlegt, dass du möglicherweise falsch leidest?
Dieses stumme Überbleibsel,
eine einsame Kurve in den Eingeweiden,
dass die Braut keinen Partner hat bei ihrer Klage
das muß dich misstrauisch machen
(Und: „Braut“? Viel zu dramatisch)
Lerne du, richtig zu leiden
und, vor allem,
gerecht. Zu angemessenen Anlässen.
So sprach der Dichter.
Und weil wir ohne Hoffnung waren,
folgten wir ihm.

Επινοούμε τάφους
και ως δια μαγείας
εμφανίζεται ένας πραγματικός νεκρός,
Μένοντας μαζί μας, ίσως μπορέσεις να προχωρήσεις.

Wir denken uns Gräber aus,
und wie durch Zauberei
erscheint ein echter Toter.
Wenn du bei uns bleibst, kannst du vielleicht weiterkommen.